

**HET GROTE
FOUTE
JONGENS
BOEK DEEL 3**

**HET GROTE
FOUTE** **Rob Hoogland
& Arthur van
Amerongen**
JONGENS
BOEK DEEL 3

Ezo Wolf | Sint Pancras

INHOUD

Voorwoord Marente de Moor	7
Heeft het allemaal zin gehad?	9
O, die armoede van toen	17
De arbeider wordt ouderwets gekoeioneerd	23
Femke pruimde mij niet	30
In ons dorp geen identiteitsproblematiek	37
Straks is 020 echt 020 niet meer	44
Het ravijn waarin wij tuimelen	51
Maar schatje, het mag weer!	58
Lang leve de leugen om bestwil	65
Hoogste tijd voor macroagressie	72
U heeft niets te zoeken in mijn Alkmaar	79
Bezint eer gij begint	86
Het grensoverschrijdende leven	92
Inflationsgeld, Herr von Amerongen!	99
Leven aan de onderkant	106
Geen ontbossing op Art Rotterdam	113
Lang leve mijn stolpboerderijtje	119
Persmuskieten, oftewel armoelijders	126
De logica van jezelf vastplakken	133
Mijn tv was niet kapot, de NPO wel	140
Het gaat zo slecht dat ze bij elkaar blijven	146
Ik bespeur een erotische ondertoon	153
Toen God het niet meer wist, schiep hij de journalist	160
De Job Cohen van de Algarve	167
Hoe beklemmend het leven is geworden	174
Nog net geen ware asceten	181
Nog steeds vlees noch vis	188
De ongeëvenaarde werklust van de Thai	195
De ellende der feestdagen	202
Woke is het nieuwe extreemrechts	209
Toen een hunk, nu een junk	216
De herontdekking van de nieuwsbrief	223
Kramperen	229

© 2024 Rob Hoogland en Arthur van Amerongen

© 2024 Ezo Wolf Uitgevers, Sint Pancras

Vormgeving: Studio L.E.O., Alkmaar

Auteursfoto: Rob de Jong

ISBN: 9789083416113 | NUR: 301

Het Grote Foute Jongens Boek Deel 3 bestaat uit nieuwe stukken en deels bewerkte dialogen die eerder in *HP/De Tijd* werden gepubliceerd.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

VOORWOORD MARENTE DE MOOR

Als Nederlanders zeggen dat je een klein hartje hebt, dan bedoelen ze dat positief. Hoe eigenaardig dat is, merk je pas als je het probeert te vertalen. Gebroken vriendschappen zijn je deel, of, in sommige landen, een gebroken neus. Nu lijkt het alsof ik het over agressie tegen vrouwen wil hebben maar laten we eens wijzen op de agressie van vrouwen tegen flauwe grappen en goede bedoelingen. De brave borst op de bank wordt al jaren getuchtigd door moedertjes die hij dacht te zijn ontgroeid. Er komt maar geen einde aan de lijst met zijn mankementen. Maar juist in die brave borst, beste lezer, schuilt dat kleine hartje.

'Als je 's ochtends wakker wordt,' zei Knorretje, 'wat is het eerste wat je tegen jezelf zegt?' (...) 'Ik zeg, ik ben benieuwd wat voor spannends er vandaag gaat gebeuren!'

In de correspondentie tussen Van Amerongen en Hoogland herkennen we het van enthousiasme stotterende varkentje naast Iejour, de peinzende ezel die het allemaal niet meer ziet zitten. Sommigen denken trouwens dat Knorretje van geslacht is veranderd, maar ik kan u verzekeren dat hij ondanks alle bewerkingen nog steeds een beer is en geen zeug, zoals ook Van Amerongen is gebleven wie hij was. Een man uit de tijd dat Winnie de Poeh weinig inclusief was zonder zich van dat kwaad bewust te zijn, aangezien het voor kinderen niet uitmaakt hoe een personage eruit ziet om zich ermee te identificeren. Die stomvervelende zucht naar herkenbaarheid! Je hoeft geen cowboy te zijn om verslaafd te raken aan Marlboro en dus ook geen ezel om te mogen balken dat het leven een tranendal is.

lejoor zei bij zichzelf: 'Al dat geschrijf! Potloden en noem-maar-op. Zwaar overdreven, als je 't mij vraagt. Dom gedoe. Zit niks in.'

Ja, als het moet is daar Knorretje, die met een kapotte ballon zijn vriend probeert op te vrolijken; daarna komen de sterke verhalen, over verloren liefdes en verworven talen, verslonden boeken en stoffige kilometers. Hier spreken geen foute jongens maar ook geen boze witte mannen. Het is de hartenklop in de tot bedaren gekomen borst op de bank, die koestert wat hij heeft doorgemaakt, in weerwil van de moraal dat het allemaal niet meer van deze tijd is. Let trouwens op het venijn in dat woordje 'boos': daarmee wordt het beeld opgeroepen van een stampvoetend kind, dat je bestrafend in de hoek kunt zetten. In dit boek wordt echter niet gestampvoet, hooguit wat geschuifeld; als de laveloze Eintänzer die zich inbeeldt dat hij zijn geliefde nog in zijn armen houdt, terwijl het TL-licht al aan is en de dansvloer wordt aangeveegd.

Toen ik de uitdrukking van dat kleine hartje weer eens opzocht, bleek men er ook nog lafhartigheids mee te bedoelen, en dat is wel het laatste waar je deze twee van kunt betichten. Het vergt moed om in deze tijden, wanneer de meeste recensenten en boekhandelaars deugen, je eigen glazen in te gooien, of die nou Portugees zijn of half gevuld.

HEEFT HET ALLEMAAL ZIN GEHAD?

R: Wij corresponderen nu een jaar of acht, mijnheer Van Amerongen. Is de wereld daar iets mee opgeschoten? Er schuilt enige atypische misantropie in die vraag – normaal gesproken ben ik de vrolijkheid zelve. Maar als ik terugkijk op de periode waarin wij in gezamenlijkheid en in het openbaar scriberen maakt zich toch een zekere somberheid van mij meester.

Heeft het allemaal zin gehad?

Is een derde deel van het Grote Foute Jongens Boek eigenlijk nog wel van nut?

Hadden wij misschien een andere weg moeten inslaan?

Niet dat ik het als mijn voornaamste opdracht beschouw de wereld te verbeteren. Vroeger werd ik weleens gebeld door professor Smalhout. Hij publiceerde elke zaterdag een stuk van zo'n 900 conservatieve woorden in De T en functioneerde in die hoedanigheid voor veel lezers als goeroe.

Dokter Bob, zoals ik hem noemde, wendde zich ook in die rol en vond dat ik dat, als mede-columnist, eveneens diende te doen. "Er zijn nog bergen werk voor ons te verzetten", zei hij vaak tijdens die telefoontjes. "Ik hang liever de nar uit", antwoordde ik dan. De professor begreep dat niet. "Gemakzucht", oordeelde hij streng.

Toen ik u in februari 2016 voor het eerst de hand schudde – dokter Bob was ons een half jaar eerder op 87-jarige leeftijd ontvallen – voelde ik mij alleen maar gesterkt in die overtuiging: de ene nar ontmoette de andere. Ik was op slechts vijf kwartier rijden van uw toenmalige woonst in de Oost-Algarve met vakantie in de Costa de la Luz, in het uiterste zuiden van Spanje. Wij hadden reeds maandenlang contact gehad via Twitter en Facebook en toen maakte ik toch maar eens een fysieke afspraak met u op het terras

van een ijssalon in het pittoreske Olhao. Ik was op de hoogte van uw reputatie en daarom op veel voorbereid. Het viel alleszins mee, al liet u mij natuurlijk wel meteen de lunch betalen. En nu zijn we alweer acht jaar verder.

Tjongejonge, wat schoppen wij toch een lol.

Maar leidde het ergens toe?

Ik maak mij zorgen over ons vak, collega. Er wordt inmiddels een recordhoeveelheid desinformatie over ons uitgespoeld, die mij mismoedig maakt. Wat Vladimir Poetin na de terreur in de Crocus City Hall van Moskou op 22 maart 2024 flikte – ISIS eiste de aanslag op, maar het kwam deze schoft beter uit om Oekraïne de schuld te geven – is ongehoord, óók omdat hij de Russische staatsmedia daarvoor kan gebruiken en er zelfs in Nederland journalistieke medestanders mee vindt.

Wat mij eveneens beangstigt is dat zoveel mensen waarde hechten aan wat het 'persbureau' van het Hamas-tuig over de gebeurtenissen in de Gaza-strook naar buiten brengt. Het zijn aantoonbare leugens, menige onafhankelijke expert heeft dat reeds uitgelegd, in werkelijkheid vielen er tijdens een oorlog als deze verhoudingsgewijs nog nooit zo weinig burgerdoden. Toch tuinen vele miljoenen mensen erin, óók in de serieuze journalistiek, met alle gevolgen van dien.

Dienen wij onze taak te heroverwegen, mijnheer Van Amerongen?

Zeg het mij!

A: Je vraagt: heeft het allemaal zin gehad? Hadden wij misschien een andere weg moeten inslaan? Filosofisch als ik ben, denk ik dan aan het gedicht *Ithaka* van de Griek Konstantínos Petros Kaváfis.

Ithaka was het reisdoel van Odysseus. Jij bent natuurlijk geen gypik zoals ik, maar vermoedelijk gaan er nu toch bellen rinkelen onder je oude schedeldak. Volgens Homerus duurde de terugkeer van Odysseus naar het reisdoel Ithaka 20 jaar. Kaváfis

dichtte: *Ithaka gaf je de mooie reis. Was het er niet, dan was je nooit vertrokken, verder heeft het je niets te bieden meer.*

Overigens zei de oude Confucius het ook al: de reis is belangrijker dan de bestemming. En de Baghwan voegde daar aan toe: wij zijn een roze wolk die nergens vandaan komt en nergens naar toe gaat.

Tot zover het goede nieuws, want sinds ik mij met jou heb geëncanailleerd, ben ik geëxcommuniceerd door de Linkse Kerk. Die was voor mij een klotsende warme baarmoeder, waaruit ik ruw werd geaborteerd – met een roestige, niet eens verhitte breinaald – toen ik samen met jou op één affiche kwam te staan van de tot dan toe deftige en eerbiedwaardige uitgeverij Kluitman.

Ik werd gedwongen om mijn goedgebetaalde en gewaardeerde column bij *de Volkskrant* op te geven en daalde noodgedwongen af naar de Hades van de media: GeenStijl en Ongehoord Nederland. Beter was ik voor *Arts & Auto* gaan corresponderen met professor Bob Smalhout, inderdaad een onberispelijke en keurige man. Onze samenwerking, Robbie, leidde zelfs tot een publiekelijke executie van *Propria Cures*, het orgaan van de Universiteit van Amsterdam die een hele generatie vlijmscherpe literatoren heeft voortgebracht zoals Godfried Bomans, Mensje van Keulen, Vic van de Reijt, Theodor Holman, Joop van Tijn en Marck Burema, jou beter bekend als Pritt Stift van GeenStijl.

Tessa Sparreboom, nu de ster van *HP/De Tijd*, schreef een vernietigende recensie waarin ze vooral jou aan het kruis nagelt.

Leest en huivert: “Voordat de twee elkaar op Facebook leerden kennen leefde Van Amerongen een rustig bestaan op zijn slangenboerderij in de Algarve. Iedere ochtend stond hij vroeg op om zijn dieren te melken en later op de dag het gif te nuttigen. Zijn eigen reptielenkop liet hij maar zelden zien in Nederland. Ondertussen bestierde Hoogland 2500 kilometer verderop een column in *De Telegraaf*. Hij was bijna toe aan zijn 7000ste stukje en, eerlijk is eerlijk, hij zat zich weleens te vervelen in zijn study. Dan gooide hij wat pijltjes naar een dartbord, of hij gooide *for old times' sake* zijn

gestrekte rechterarm met vlakke hand schuin de lucht in, grinnikend omdat dat natuurlijk echt niet kon. Een spiegel had hij niet, want naar eigen zeggen schrok hij zich een hoedje als hij erin keek – en terecht. Hadden de makers van *The Exorcist* Emile Roemer als Regan gecast, dan had Hoogland het meisje in haar demonische staat moeten spelen.”

Het enige dat onze reis heeft opgeleverd, is dat we door frisse jonge meisjes als collega Tessa worden afgeserveerd als seniele narren. En al die grapjes over ons uiterlijk: ik zou zulks nooit doen.

R: Mijn hemel, over desinformatie gesproken. Bovendien zit ik inmiddels op tl-licht columns, maar goed, ik laat het allemaal voor uw en Tessa's rekening, mijnheer Van Amerongen. U kent het spreekwoord *Wiens brood men eet, diens woord men spreekt?* Van Tessa hebben we dus geen last meer.

Ik probeerde slechts een fatsoenlijke discussie op gang te brengen over een steeds groter wordend vraagstuk. Al geef ik toe dat nieuws, vooral wanneer het de autoriteiten onwelgevallig is, soms wel héél erg snel de kwalificatie 'desinformatie' krijgt.

Ik citeer de Europese Commissie: “Desinformatie is een probleem dat zich steeds verder ontwikkelt. De steeds negatievere gevolgen voor de samenleving in alle EU-landen vereisen een gecoördineerde, gezamenlijke en duurzame aanpak. Daartoe heeft de Europese Unie een actieplan ontwikkeld dat gebaseerd is op vier pijlers: betere opsporing van desinformatie; versterking van de samenwerking tussen de EU-instellingen en de lidstaten; mobilisatie van de particuliere sector en bewustmaking van het publiek.”

Een actieplan van de Europese Commissie (inclusief een 'toolkit voor leerkrachten om jongeren te informeren over desinformatie'): daar krijg ik dus óók de kriebels van. Wanneer zo'n verre van democratische instantie iets dergelijks lanceert, laadt zij al snel de verdenking op zich dat zij criticasters de mond wil snoeren. Maar goed, het gevaar dat desinformatie voor ons vormt bestaat ontegenzeggelijk. Ik noem de veel te grote macht die het *World*

Economic Forum vaak krijgt toebedeeld, alsmede het zaaien van twijfel over de werking van coronavaccins, die in werkelijkheid wereldwijd miljoenen levens redden. En laten we wel wezen: Brussel heeft domweg gelijk wanneer het stelt dat Europa zich dient voor te bereiden op een 'digitale leugengolf' in de aanloop naar de Europese verkiezingen in juni.

De samenleving kan erdoor ontwricht raken en helaas speelt artificial intelligence daarbij een steeds grotere rol. Dat de nieuwsvoorziening maar beter mensenwerk kan blijven blijkt keer op keer. De kwaliteit van AI zal ongetwijfeld nog verbeteren, maar manipulatie zal altijd op de loer blijven liggen. Er is weinig fantasie voor nodig om je bunkers op duistere plekken in de wereld voor te stellen, in Rusland bijvoorbeeld, waarin geheime-dienstfunctionarissen met opzet beschadigende nep-informatie aan de beschikbare data toevoegen. En krijg dat er dan nog maar eens uit.

U kent Google's antwoord op ChatGPT, mag ik aannemen? Eerst heette het Bard, toen Gemini. De Google-wokeledokies (m/v/x) hadden het dusdanig aan hun wensen aangepast dat je zelfs een zwarte persoon kreeg voorgeschoteld wanneer je om een afbeelding van een viking of van de Paus vroeg. De mogelijkheid dat Gemini ook afbeeldingen kon leveren werd daar in Silicon Valley dus maar snel tot nader order ongedaan gemaakt, maar ook tekstmatig produceert het programma nog steeds onzin.

Dat werd mij onlangs duidelijk toen ik nieuwsgierig 'career columnist rob hoogland' op Gemini intikte. Wat werd mij medegedeeld? Dat ik in 2016 in de tv-serie *Zomergasten* heb opgetreden (niet waar), in 2010 het boek *De toekomst van Nederland* heb gepubliceerd (niet waar) en in 2005 de *Nipkowschijf* heb gewonnen (niet waar), die bovendien als 'de belangrijkste prijs in de Nederlandse journalistiek' werd omschreven (niet waar). Daarnaast zou ik in 2015 afscheid hebben genomen van *De Telegraaf* (niet waar).

Ben ik zelf eigenlijk wel waar, mijnheer Van Amerongen?

A: Wat goed en toevallig dat je begint over Artificial Intelligence! Ik ben bevriend met Hans Luyckx, een pionier op het gebied van *Artificial Intelligence*. Met Hans heb ik het uitvoerig gehad over AI en ik wilde van hem vooral weten of journalisten, schrijvers en columnisten vervangen kunnen worden door AI. Jij hebt ruim 9000 columns geschreven en die zweven allemaal door cyberspace.

CHAT GTP maakt daar gebruik van. Dus als jij dood bent, kan *De Telegraaf* gewoon doorgaan met jouw column, die in elkaar geflanst wordt door AI. Niemand die het merkt, zelfs de weduwe Hoogland niet.

Hans vertelde mij onder andere dat het grootste probleem van AI is dat de middelmatigheid nog middelmatiger wordt. Iedereen put uit die enorme hoeveelheid data op het internet en die is grotendeels middelmatig. Mediocre journalisten, maar ook advocaten en notarissen worden waarschijnlijk overbodig.

Hans verwacht dat er een enorme schifting komt. *Bild Zeitung*, te vergelijken met jouw Telegraaf, besloot recentelijk om een groot deel van z'n verslaggevers weg te doen en om het merendeel van de content door AI te laten genereren. Dan heb je het over content in zijn meest brede vorm, dus een verhaaltje met een plaatje, een filmpje of een muziekje. Het *Algemeen Dagblad* doet dit al geruime tijd en geen hond die het merkt. Uiteindelijk moet die content nog wel door een mens 'gecureerd' worden maar het klassieke journaal is overbodig.

Ik wil graag ingaan op jouw vraag of jij wel waar bent (attnooije, je lijkt Schopenhauer wel, of Nietzsche voor mijn part). Je moet GP CHAT eens vragen om een column in jouw geest te laten schrijven. Dus je tikt Rob Hoogland in, Telegraaf, Foute Jongens, column, waterpolo, dieet, drank, golf en Zeer Kort Verhaal plus A.L. Snijders. Moet je dan eens kijken wat *The Ghost in the Machine* uitbraakt in luttele seconden. Als je mijn naam aan dat rijtje toevoegt, krijg je echt een briljante en geestige Foute Jongens en ik weet zeker dat we eindelijk eens een compliment krijgen van onze geliefde *HP/De Tijd*-hoofdredacteur en wellicht zelfs van Tessa!

R: Ook al besef ik terdege dat ik de rest van mijn leven als goeiige ezel zal worden beschouwd, ben ik zeer onder de indruk van het voorwoord voor dit boek van Marente de Moor, een columniste en schrijfster die wij allebei bewonderen, in de eerste plaats misschien wel omdat de mutsigheid die de verhalen van veel te veel vrouwelijke – en helaas ook veel te veel mannelijke – columnisten tegenwoordig typeert bij haar totaal ontbreekt. Ik zou deze bundel alleen al vanwege dat prachtige stukje aanschaffen. Toch zou ik best weleens willen weten waarmee *The Ghost in the Machine* waarover u rept op de proppen zou komen, wanneer we 'm zouden verzoeken of hij het voorwoord wil schrijven. Kunt u dat niet aan de heer Luyckx vragen?

A: Tuurlijk, geen probleem, oom Rob. Komt-ie!

“Welkom, waarde lezer, bij alweer de derde aflevering van het doldwaze duet dat we kennen als *Het Grote Foute Jongens Boek*. Voordat je verder bladert, een gewaarschuwd mens telt voor twee: dit is geen leesvoer voor tere zieltjes. Nee, dit boek is voor de dapperen onder ons, die durven te lachen om de scherpe randjes van onze samenleving. Laten we beginnen met onze hoofdrolspelers, de ongekroonde koningen van de paria-elite: Arthur van Amerongen en Rob Hoogland. Arthur, de immer rehabiliterende junk uit Gelderland, heeft zijn pen ingeruild voor een verblijf in het zonnige maar achterlijke Portugal. Daar, in de schaduw van de kurkeiken, schrijft hij zijn scherpe columns met een glas goedkope *vinho verde* binnen handbereik. En dan hebben we Rob, de botte boer uit Alkmaar, die nog steeds beweert dat hij kan golfen – hoewel we vermoeden dat hij geen bal raakt. Samen vormen zij het dynamische duo dat genadeloos de absurditeiten van onze tijd fileert. Ze zijn door de culturele elite uitgekotst en dragen deze rancuneuze badge met eer en sarcasme. Dit boek is hun wraak. Een genadeloze satire op alles wat ons dierbaar is in dit laagland. Van de politieke poppenkast in Den Haag tot de verste uithoeken van het Internet, geen onderwerp is veilig voor hun scherpe pennen.